

DE STER VAN NEDERLAND

Kerstmis.

In grooten schroom zoo komen wij
Tot 's werelds eeuwig feestgetij;
Nu roerloos naderbij;
Dat diep ons hart bedenken zal
Christus geboren in een stal,
Voor mij, voor mij - -

Een hand nu keert het woest geweld,
Den storm die over 't open veld
Bedreigt het brooze hart -
Hier is dat groot geweld verstild,
't Gedruisch zoo groot, 't rumoer zoo wild
Ontward, ontward - -

O eeuwig welbehagen Gods,
O vaste grond. o sterke rots,
O gloed die niet verbleekt,
Daar nu het wonder is volbracht,
Dat gij uw lamp in aarden nacht
Ontsteekt, ontsteekt - -

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 24

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

En de Engel zeide tot hen: Vreest niet, ik verkondig u groote blijdschap.

INHOUD

VADER MARTIN	371
VAN DE REDACTIE:	
DE VERLOSSER DER WERELD EN ZIJN EERSTE PROFEET DEZER LAATSTE DAGEN . . . !	376
HANNIE'S KERSTFEEST	378
EN WOND HEM IN DOEKEN.	381
IN EEN STAL WERD HIJ GEBOREN.	382
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	382
KERSTKLOKKEN.	383
KERSTNACHT, DIE ONS GOD'S VREDE BRACHT	384

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

VADER MARTIN

I.

KENT U vader Martin niet? Alhoewel hij slechts een arme schoenmaker is, woont hij niet op een zolderkamertje. Zijn atelier, zijn salon, zijn slaapkamer en zijn keuken zijn alle vereenigd in één houten keet, die zich bevindt op den hoek van het Lencheplein en de Martégalesstraat, in het centrum van het oude deel van Marseille. Daar leeft hij als filosoof, niet te rijk, niet te arm, terwijl hij zolen en hakken ver stelt voor de heele buurt, want sedert zijn oogen wat minder goed zijn, maakt de goede man geen nieuw werk meer.

Indien gij hem niet kent, de pescaires (visschers), van het St. Jankwartier kennen hem goed, en de verkoopsters van de vischmarkt daar op het plein kennen hem best, evenals de jongens van de gemeenteschool, die als een zwerm langs zijn deur gaan, wanneer het vier uur slaat van het Bisschops-huis. Voor hen allen heeft hij lappen opgenaaid, hij weet waar de schoenen hen knellen. De huismoeders vertrouwen het alleen hem toe om stevige hakken te spijkeren onder het schoeisel van hun kwajongens, die binnen veertien dagen de sterkste schoenen stuk loopen.

Van Vader Martin wordt sedert eenigen tijd verteld dat hij vroom is geworden. Niet dat hij bang is om te worden uitgelachen. Sedert dat hij de „Lezingen” bijwoont, zooals de bijeenkomsten genoemd worden waar psalmen worden gezongen en waar over God wordt gesproken, is hij veranderd, Geheel en al veranderd.

Hij werkt daarom niet minder en ook niet slechter, integendeel. Hij komt niet meer in het café der Argonauten, zooals vroeger. Hij bezit een dik boek waarin hij dikwijls leest, wanneer men in 't voorbijgaan door het raampje van zijn keet kijkt, hij schijnt zich veel gelukkiger te gevoelen dan vroeger.

Hij heeft veel verdriet gehad, Vader Martin. Zijn vrouw is al meer dan twintig jaren dood; zijn zoon, als matroos meegegaan op de brik „De Phoeniciër”, heeft sinds tien jaar niets meer van zich doen hooren. En wat zijn dochter betreft: over haar spreekt hij nooit; wanneer men hem vraagt wat er van haar is geworden, dan komt er een sombere trek op zijn gezicht en hij antwoordt slechts door het schudden van zijn hoofd.

Zelfs wanneer hij in het kroegje zat na zijn dagwerk volbracht te hebben, en een partijtje piket speelde met zijn kameraden, dan was de schoenmaker zelden werkelijk vroolijk. Tegenwoordig, zooals gezegd, schijnt hij zich gelukkiger te gevoelen, het schijnt ook, dat het lijvige boek daarvan de oorzaak is.

II.

Het is de avond vóór Kerstmis. Het is buiten koud en vochtig weer, maar in het vertrek van vader Martin is het licht en lekker warm. Hij is klaar met zijn werk en nu eet hij zijn soep; zijn kleine potkachel snort, en hij, gemakkelijk gezeten in een goeden rieten leunstoel, zijn bril op den neus,

zit vlak bij de tafel en leest :
Luc. 2 : 7 „Er was voor hen geen
plaats in de herberg.”

Hier houdt de lezer op om na
te denken.

„Geen plaats,” zegt hij, „geen
plaats voor Hem !”

Dan kijkt hij rond in zijn kamer,
die klein maar zindelijk is, niet-
tegenstaande zijn armoede.

„Hier zou wel plaats voor Hem
zijn geweest” voegt hij eraan toe,
„indien Hij hier was gekomen.
Welk een geluk Hem te mogen
ontvangen ! Ik zou Hem wel ge-
holpen hebben, ik had Hem gaarne
alles afgestaan ! . . . Geen plaats
voor Hem ! O, vroeg Hij mij maar
om een plaatsje.”

„Ik ben alleen, ik heb niemand
om voor te zorgen. Iedereen heeft
familie of vrienden. Wie bekom-
mert zich om mij hier op aarde ? Ik
wilde wel dat Hij mij gezelschap
kwam houden !”

„Indien het heden eens de eerste
Kerstmis ware ? Indien in dezen
nacht de Heiland op aarde kwam ?
Indien Hij mijn woning eens uit-
koos om er binnen te gaan ? Hoe
zou ik Hem dienen, hoe zou ik
Hem aanbidden ? Waarom ver-
schijnt Hij den menschen niet meer
zooals vroeger ?”

„Wat zou ik Hem geven ? De
Bijbel vertelt wel wat de drie
Koningen brachten : goud, myrrhe
en wierook, van dit alles bezit ik
niets, zij waren rijk die koningen.
Maar wat gaven de herders Hem ?
Daarover wordt niet gesproken.
Misschien hadden zij geen tijd om
iets mee te brengen . . .”

„O, ik weet het toch wel wat
ik Hem geven zou !”

En vader Martin, temidden van
al deze min of meer onsamens-
hangende gedachten stond op,

streekte zijn hand uit naar een
plank tegen de muur, waarop twee
snoeperige schoentjes stonden,
zorgvuldig ingewikkeld, twee kin-
derschoentjes.

„Ziedaar” zeide hij, „wat ik
Hem zou aanbieden . . . mijn kunst-
werk ! Wat zou de Moeder blij
zijn !”

„Maar waaraan denk ik ?” her-
nam hij glimlachend, „werkelijk,
ik fantaseer ! Hoe is het mogelijk
dat ik me zulke dingen voorstel ?
Alsof Jezus mijn woning en mijn
schoenen van noode had !” De
grijsaard leunde achterover in zijn
stoel en hervatte zijn overpein-
zingen. De menigte groeide steeds
meer en meer aan op straat, al
naar gelang dat het later werd ;
feestgeluiden drongen tot hem
door. Maar vader Martin bewoog
zich niet. Misschien was hij wel
ingeslapen.

„Martin” sprak een zachte stem
vlak bij hem.

„Wie daar ?” riep de schoen-
maker terwijl hij rechtop ging
zitten. Maar al keek hij ook naar
de deur, hij zag niemand,

„Martin je hebt gewenscht om
Mij te zien, welnu, kijk op straat,
morgen, van den ochtend tot den
avond, je zult me ten eeniger tijd
voorbij zien gaan. Doe je best
Mij te herkennen, want Ik zal
Mij niet kenbaar maken.”

De stem zweeg ; Martin wreef
zich de oogen uit. Zijn lamp was
uitgegaan, daar de petroleum op
was. Van alle kerkklokken sloeg
het twaalf uur : het was Kerstmis.

„Hij is het,” zeide de grijsaard.
„Hij heeft beloofd om langs mijn
werkplaats te gaan. Misschien was
het een droom ? Wat meer ? Ik
zal Hem wachten. Ik heb Hem
nimmer gezien, maar heb ik niet

Zijn beeltenis bewonderd in alle kerken? Ik zal Hem wel herkennen!"

Daarop ging Martin ter ruste en nog langen tijd kwamen hem de zonderlinge woorden die hij gehoord had, voor den geest.

III.

Reeds lang vóórdat het licht was buiten, was het lampje van den schoenmaker aangestoken. Hij legde kolen op zijn kachel, die nog niet geheel was uitgedoofd en begon koffie te zetten. Toen maakte hij vlug zijn kamer in orde, en ging tenslotte bij het venster zitten, om den eersten dageraad te bespieden en tevens de eerste voorbijgangers.

Langzamerhand werd de hemel lichter, en Martin zag weldra op het plein de straatveger verschijnen, de eerste van alle werklieden. Hij keek maar even terloops naar hem, hij had zoowaar wel iets anders om naar uit te kijken dan naar een straatveger!

Het scheen buiten erg koud te zijn, want het raam was telkens beslagen, en de man op straat, na eenige malen krachtig geveegd te hebben, scheen behoefte te hebben om zich te verwarmen door een forsche beweging, en sloeg daarom zijn armen met alle macht gekruist voor zijn borst, en stampte dan met den eenen voet, dan met den anderen op den grond.

„Arme man," zei Martin tot zichzelf, „hij moet het toch koud hebben. Het is een feestdag vandaag . . . maar neen, niet voor hem. Als ik hem eens een kop koffie gaf?" En hij tikte tegen het raam. De straatveger wendde het hoofd om, zag vader Martin

achter het venster en kwam naderbij. De schoenmaker opende de deur. „Kom binnen" zeide hij, „kom u even verwarmen."

„Daarop zeg ik geen dankje! Wat een hondenweer! Het lijkt wel of we in Rusland zijn."

„Mag ik U een kopje koffie inschenken?" zeide vader Martin.

Nu, alsublieft, dat is me er nog eens een! Met genoegen, wat drommel! Liever laat dan nooit Kerstfeest gevierd!"

De schoenlapper gaf zijn gast vlug een kop koffie, en haastte zich toen om voor het raam te gaan zitten, terwijl hij oplettend over het plein en langs de straat keek om te zien, of in dien tusschentijd niemand voorbij was gegaan. Waarom kijkt ge toch aldoor zoo naar buiten?" vroeg hem eindelijk de straatveger.

„Ik wacht mijn Meester", antwoordde Martin.

„Uw Meester, werkt U dan voor een winkel? Een vroeg uurtje om de werklui te komen bezoeken. Bovendien is het vandaag een feestdag voor U."

„Ja, maar ik spreek nu over een anderen Meester", hernam de schoenmaker.

„O!"

„Een Meester, die elk oogenblik komen kan, en die mij heeft beloofd om vandaag te komen, U kent zijn naam niet, het is Jezus."

„Ik heb wel van hem hooren spreken maar ik kem niet. Waar woont hij?"

Vader Martin begon toen met weinig woorden aan den straatveger het verhaal te vertellen dat hij den vorigen avond had gelezen, terwijl hij er eenige bijzonderheden aan toevoegde.

Telkens keerde hij zich naar het raam terwijl hij vertelde. „En Hem verwacht gij?” vroeg toen de straatveger toen hij wist van wien er sprake was. Mijn oordeel is, dat gij Hem niet zult zien, zooals gij U dat voorstelt. Maar om 't even, mij hebt gij Hem doen zien! Leen mij uw boek, mijnheer Martin” zeide de straatveger.

„Mijnheer Martin, ik wil u wel zeggen, dat gij uw tijd niet hebt verspild vanmorgen, alhoewel het pas dag begint te worden. Dank en tot weerzien.” De werkman verdween, vader Martin alleen achterlatend met zijn neus tegen de ruiten aangedrukt.

IV.

Enkele dronkaards die zich verlaat hadden gingen voorbij, maar de oude schoenmaker keek in 't geheel niet naar hen. Toen kwamen de koopvrouwen met hun kleine karretjes. Hij kende ze te goed om veel acht op hen te slaan.

Maar, na een uur of twee werd zijn aandacht getrokken door een jonge vrouw, ellendig gekleed, met een kind op de armen. Zij was zóó bleek, zóó mager, dat het hart van den grijsaard werd ontroerd. Misschien deed zij hem denken aan zijn dochter. Hij opende zijn deur en riep haar toe:

„Zeg, luister eens!”

De arme vrouw hoorde die roepstem en keerde zich verbaasd om. Zij zag vader Martin die haar beduidde naderbij te komen. Gij ziet er niet al te best uit, vrouwtje.”

„Ik ben op weg naar het gasthuis”, antwoordde de jonge vrouw. „Ik hoop dat ik zal worden opgenomen met mijn kind, mijn man is op zee en ik wacht al drie maanden op hem.”

„Zooals ik op mijn zoon wacht,” dacht de schoenmaker.

„Hij komt maar niet terug en ik heb geen geld meer en ik ben ziek. Ik moet nu wel naar het gasthuis toe.”

„Arme vrouw,” zeide de grijsaard verteederd.

„Eet een stuk brood en warm u even.”

„Neen”.

„Dan tenminste een kop melk voor de kleine. Zie, hier is mijn kop, dien ik noq niet heb aangeroerd. Warm U bij de kachel en geef mij zoolang het kind. Ik heb ook kinderen gehad, vroeger; ik weet hoe er mee om te gaan. Het ziet er flink uit, het Uwe. Wat! Hebt ge hem geen schoenen aangedaan?”

„Ik heb er geen” zuchtte de arme vrouw.

„Wacht dan, ik heb daar een paartje dat juist van pas zal zijn.” En de oude werkman, onder de tegenwerpingen en dankzeggingen der moeder, haalde de schoentjes die hij de vorige dag had bekeken te voorschijn, en trok ze het kindje aan. Ze pasten hem prachtig. Martin onderdrukte even een zucht toen hij afstand deed van datgene wat het beste stuk werk was dat hij ooit had gemaakt.

„Kom”, zeide hij tot zichzelf, „Ik heb ze nu voor niemand meer noodig.” En hij ging weer naar het raam toe. Hij keek zoo angstig rond, dat de jonge vrouw verbaasd was.

„Waar kijkt gij toch zoo naar?“, vroeg zij.

„Ik verwacht mijn Meester,“ antwoordde Martin.

De jonge vrouw begreep het niet of ook deed zij geen moeite om het te begrijpen.

„Kent gij den Heere Jezus?“ vroeg hij haar.

„Zeker wel,“ antwoordde zij, terwijl zij een kruis maakte. „Het is nog niet zoo héél lang geleden dat ik den catechismus heb geleerd.“

„Hem verwacht ik,“ herhaalde de grijsaard.

„En denkt gij dat Hij hier voorbij zal gaan?“

„Hij heeft het mij gezegd.“

„Niet mogelijk! O, wat zou ik graag hier blijven om Hem te zien, als het waar is.... Maar ge vergist u natuurlijk. En bovendien moet ik nu heengaan om naar het gasthuis te gaan.“

„Kunt ge lezen?“ vroeg de schoenmaker. „Ja.“

„Welnu, neem dit boekje,“ hernam hij, terwijl hij haar een deel van het Evangelie overhandigde. „Lees het aandachtig en het zal niet hetzelfde zijn als Hem werkelijk te zien, maar het zal bijna hetzelfde zijn, en misschien zult ge Hem later zien.“ De jonge vrouw nam het boekje aan met een weifelende uitdrukking op haar bleek gezicht, maar ze dankte den grijsaard hartelijk toen ze heenging, terwijl deze zijn post bij het venster weer innam.

V.

De uren verliepen, de voorbijgangers trokken langs het raam. Het kleine kachelkje snorde nog steeds, en Martin in zijn rieten

leunstoel gezeten keek nog steeds naar buiten. De Meester verscheen niet. Wel had hij een jeugdig Priester voorbij zien gaan, met blond haar en blauwe oogen, juist zooals Christus wordt voorgesteld op de wandschilderingen in de kerken. Maar toen hij vlak langs zijn woning ging had de priester gemompeld: „Mea Culpa“. Natuurlijk had Christus zichzelf niet aangeklaagd, het kòn Christus niet zijn. De jonge lieden, de grijsaards, de matrozen, de werklui, de huismoeders, de deftige dames, al die menschen gingen langs hem heen. Vele bedelaars vroegen een aalmoes aan den goeden man, zijn vriendelijke blik scheen hun iets beloven. Zij werden niet teleurgesteld, doch de Meester verscheen niet.

Zijn oogen waren vermoeid, zijn hart beefde van onrust, de dagen zijn kort in December. Reeds werden de schaduwen langer op het plein, reeds verscheen de lantaarnopsteker in de verte, reeds straalden de ramen aan den overkant een helder licht uit, en de geur van gebraden kalkoen, het traditioneele gerecht der inwoners van Marseille, steeg op uit vele keukens. En de Meester verscheen niet. Eindelijk brak de nacht aan, een mistige nacht. Het had nu geen zin meer om voor het raam te blijven zitten, de voorbijgangers, die zeer schaarsch waren nu, verdwenen in den mist zonder dat men hun gezichten kon onderscheiden. De grijsaard ging bedroefd naar de kachel toe en begon zijn bescheiden avondmaal gereed te maken. „Het was een droom,“ fluisterde hij, „en toch had ik het zoo gehoopt.“ Toen
(Zie vervolg blz. 383).

15 DECEMBER 1940

VAN DE REDACTIE

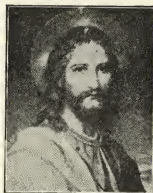
De Verlosser der wereld en Zijn eerste Profet
dezer Laatste Dagen.

De Christenwereld maakt zich weder op om de geboorte van Christus te herdenken. In de jaren, die achter ons liggen, plachten de menschen dit herdenkingsfeest te vieren naar eigen aard en gezindheid, of op luidruchtige en ongebonden wijze in café's en dansgelegenheden, waar tot het kriecken van den dag werd gedanst en gedronken, zoodat de deelnemers geradbraakt naar lichaam en geest naar huis terugkeerden, of in plechtig, vredig samenzijn in eigen, intiemen kring rond een fraai versierden kerstboom, die in een hoek van de kamer in stillen luister zijn troostend licht over de devoot geheven kindergezichten en de ernstige gelaatstrekken der ouderen deed schijnen, of op een wijze, die min of meer met deze beide uitersten overeenkomt.

Hoe de wereld haar kerstfeest 1940 zal vieren? Wij weten het niet; wij hopen echter vurig, dat het haar gegeven moge zijn, zoo niet dit jaar, dan toch spoedig hierna het „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen” uit onbeklemd borst te zingen en dat het lied dan moge weerklinken in Kerk en huisgezin en weerklank moge vinden in de harten van al haar bewoners.

Wat de mensch over het algemeen bij de viering van dit heilig feest ook moge gelooven van Hem, Wien het geldt, welke geestelijke waarden het hem heeft

vermogen te schenken: voor een Heilige der Laatste Dagen is het Kerstfeest van buitengewone beteekenis. Waar de wereld in haar hulde aan het Christuskind ook tevens het feest der zonnewende, het lengen der dagen viert, daar ontleent dit feest voor ons zijn plechtige schoonheid aan de zekerheid, dat het kindeke in de kribbe,

dat eens in Bethlehems stal werd geboren en waarvan wij onzen kinderen onder den stillen glans van het zachte kaarslicht vertellen, was en is Gods Zoon, de Messias, de Verlosser der wereld.

Wij zijn vervuld van diepe, ernstige vreugde, want wij weten met groote, onwankelbare zekerheid, ondanks de duistere tijden, of beter misschien juist daardoor, dat Hij zal wederkeeren om als Koning te heerschen over deze aarde, En in Zijn rijk zal rust en vrede heerschen. Wij zullen tot Zijn onderdanen behooren en leed en tranen zullen niet meer

zijn. Ieder jaar, dat wij Zijn geboorte mogen herdenken, brengt ons nader tot dien lang verbeiden dag.

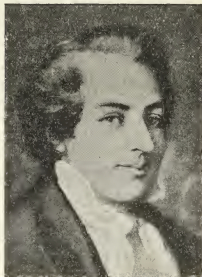
De gedachte aan die toekomst vervult ons met diepe vreugde en dankbaarheid. Dankbaarheid jegens onzen Vader in den Hemel, dankbaarheid jegens Zijn Zoon, Die Zijn leven vrijwillig gaf, opdat wij het onze zouden mogen behouden. Dankbaarheid ook jegens hem, die des Meesters eerste Profeet was en is in deze laatste bedeeing des tijds, die door zijn onwankelbaren trouw en ontembaren moed het hem door den Meester geschonken Evangelie tegen alle verdrukking, laster en mishandeling in, ongeschonden wist te bewaren en te verspreiden. Dank zij dezen trouw en dezen moed zijn wij in deze generatie in staat gesteld het te hooren en te aanvaarden.

Het past ons derhalve in dezen tijd en in deze regelen eenige woorden van lof en eerbied te wijden aan Joseph Smith, wiens geboortedag wij den 23sten van deze maand herdenken.

Geboren te Sharon, in den Staat Vermont, in het jaar 1805 in een eenvoudig landbouwersgezin en opgegroeid tusschen een negental andere kinderen, moest Joseph Smith reeds op jeugdigen leeftijd de handen uit de mouwen steken om het zijne bij te dragen voor het dagelijksch levensonderhoud van de groote familie. Van onderwijs in eenigszins uitgebreiden zin kon geen sprake zijn; zijn schoolsche kennis reikte niet verder dan die, hem op de dorpsschool bijgebracht. Er was bij hem geen wereldsche wijsheid aanwezig, die

voorzoovele geleerden een beletsel zijn om eenvoudige en desniettemin diepe waarheden aan te nemen. Hij aanvaardde deze waarheden, welke hem uit hooger sferen werden toevertrouwd en verdedigde hen manhaftig, ja liet er tenslotte zijn leven voor.

Eere den man, die sprak met Jehova! Zoo zij het! Wij, kinderen van dezen tijd, kunnen niet beseffen hoeveel geloof, hoeveel

moed en hoeveel geestkracht in de eerste dagen van het bestaan onzer Kerk noodig waren, om ondanks eigen lijden en... erger nog... dat van anderen, die hem op zijn woord hadden geloofd, tot het einde te volharden en niet te bezwijken. Zoo laat ons dan, wanneer wij den 25sten dezer den geboortedag van den Meester herdenken, ook hem niet vergeten, die ons door zijn onwankelbaren trouw in staat heeft gesteld de ware beteekenis van dat feest te beseffen.

Hannie's Kerstfeest.

In een der mooie straten aan de buitenzijde van de stad staan verschillende huizen, allen met een tuin ervoor. De huizen zien er uit alsof daarbinnen alleen maar gelukkige menschen wonen. En toch.... ook daarbinnen wordt geden en gestreden.

In een der achterkamers van een suite ligt op een divanbed een klein meisje, 6 jaar was ze de vorige maand geweest en toen had ze nog zoo vroolijk rondgesprongen en gedacht dat het leven niets dan heerlijkheden voor haar verborgen hield.

Nu echter was ze ziek, ze had koorts en kon niet goed stilliggen. Moeder hoorde in de kamer er naast het rusteloos woelen van de kleine en wilde de deuren dichtschuiven.

„Niet doen, Mamma,” riep een verwend stemmetje.

Moeder keek door de deur en zei: „stil liefje, blijf er goed onder, je weet wat de dokter gezegd heeft.”

„Nee, ik wil luisteren, wijd open mamma!”

Moeder luistert, daar hoort ze muziek van de straat, ze schrikt, een kerstliedje. Snel probeert ze de aandacht af te leiden, ze neemt de pop, het meisje slaat die weg; dan neemt ze een prentenboek en gaat voorlezen.

„Stil toch”, smeekt het kind, „stil toch Mamma!” het hoofdje gerek in verlangend luisteren.

Plechtig klinkt het daar buiten „De herdertjes lagen bij nachte” de muziek brengt de stemming van Kerstmis reeds vooruit, over drie dagen zal het feest daarzijn.

Moeder denkt: „die muziek moet weg, Vader wil niet dat Hannie iets met die dingen te maken heeft.”

„Is dat het liedje van de Moeder van Jezus? vraagt het kleine stemmetje.

Wat moet Moeder zeggen, ze weet niets van Jezus, nooit van gehoord. Vader zal boos worden, net als verleden jaar, toen de naaister Hannie de Kerstgeschiedenis had verteld en Kerstliedjes voor haar had gezongen. De naaister moest direct weg, het was jammer, ze was zoo aan haar gewend en ze hield zooveel van Hannie.

Moeder neemt het boek van Hansje in het bessenland, wil weer probeeren wat te lezen.

„Nee Mammy, niet lezen, meezingen”.

„Moeder kan het niet lieveling”.

„Toe Mammy, van het kindje, het is zoo mooi en zoo lief”.

„Heusch kindje ik ken het niet.” Daar gaat de bel, Moeder staat plotseling op, „ik zal ze wat geven lieve”.

Ze loopt haastig naar de straatdeur en geeft een gulden met het verzoek weg te gaan.

Langzaam loopt ze weer terug naar de kamer, is het met zich zelf niet eens of ze nu goed of verkeerd gedaan heeft.

Daar hoort ze Hannie heftig huilen — ze vliegt naar het bedje — neemt haar in de armen — het kindje is niet te sussen — krampachtig snikt het. — Moeder is wanhopig. „Stil toch hartje. het mag niet van den dokter, wees toch rustig, anders wordt

je nog erger ziek. Kom vertel me toch wat er is."

"Nu ken ik het liedje toch nog niet", snikt de kleine.

Gelukkig bedaat het snikken wat. „Kom, laat Moesje je wat instoppen en probeer dan lekker te droomen."

Hannie probeert het, maar ze kan niet, telkens moet ze hoesten" Als ze toch maar had mogen luisteren. Vader noemt het sprookjes en zegt dat er niets van waar is, maar het is wel waar, de klokken vertellen er van, zij vertellen van Jezus . . . ik zal net zoo lang Jezus zeggen tot Hij mij hoort en uit het kerkje naar mij toe komt . . . zoo valt ze langzamerhand in een sluimer.

Vader komt thuis, hij heeft zich gehaast, is wat ongerust, vannacht was Hannie wat hoesterig, hoe zou het nu met haar zijn?

Moeder komt hem tegemoet met de vinger op de lippen, ze vertelt van de huilbui en de oorzaak er van. Vader wordt boos. „Moet die vervelende geschiedenis van verleden jaar nu weer beginnen?" Moeder vertelt wat ze heeft gedaan. „Prachtig" zegt vader, „als ze wakker wordt zal ze het wel vergeten zijn."

„Wat heeft de dokter gezegd?" „Niet veel, hij komt vanavond terug."

Dit valt Vader niet mee, de dokter twee maal per dag, zou het dan toch . . . maar neen, niet voor niets angstig maken.

In eens „Moeder!" Zij schrikken en snellen naar de kamer, Als Hannie Vader ziet houdt ze stil, dan barst ze weer in snikken uit.

Vader pakt de kleine handjes

en zegt, „nu mijn meiske, wat is dat nu, vertel me waarom je zoo'n verdriet hebt?"

Eindelijk tusschen de snikken door hoort hij zacht het liedje."

„Kom," zegt Vader, „Hannie moet verstandig zijn, anders laten we je aan je lot over."

Ach Vader begrijpt haar niet, ze kruipt snikkend weg onder haar dekentje.

Moeder huilt mede en zegt „toe Vader, waarom nu niet?"

„Het liedje", klinkt het van onder het dekentje.

„Nu is het uit, je zult je mond houden en gaan slapen."

„Ziezoo, dat is opvoeding. Jij zou haar maar bederven."

Ze gaan samen aan tafel maar het eten smaakt niet, Moeder ruimt de boel maar gauw op.

Vader voelt zich ook niet voldaan en luistert onrustig naar elk geluid dat uit de andere kamer komt. Hannie is nog wakker, ze kan niet tot rust komen.

Moeder neemt de mandoline en gaat haar wat voorzingen. Hannie's adem gaat jagerig en ze valt in een vreemde sluimer.

Drie dagen later. Het is Kerstmis, we bevinden ons in een hofje. Neeltje de naaister komt zoo juist uit de kerk thuis en steekt het licht aan. Daar staat het kleine kersboompje, toch wel gezellig. Als Hannie dat eens kon zien, dacht ze en haar gedachten keeren terug naar verleden jaar, hoe zij de kleine het Kerstverhaal steeds maar weer moest vertellen; ach wat vond ze dat toch mooi, en dan die liedjes, wat genoot ze er van en wat deed ze haar best om ze ook te leeren, die kleine prul. Jammer dat

EN WOND HEM IN DOEKEN (Lukas 2 : 7).

KERSTFEEST!! O heerlijkste aller feesten! Vredefeest! — Vrede? — Het woord waar we bijna niet aan durven denken. En toch, het komt! — Is er ooit zoo verlangd naar het Kerstfeest als nu? Is het mogelijk dat de Kerstklokken, de Vredeverkonders, zullen luiden in onze wreed verscheurde wereld? Wat is toch het wonder van het Kerstfeest? Overall, overall wordt men den invloed ervan gewaar. Het kruipt zelfs in kroegen, ruige kerels worden stil, heel stil — vechtersbazen luisteren als kinderen en kinderen luisteren verrukt met glinsterende oogen naar het steeds groeiend aantal verhalen, welke geïnspireerd door het Kerstgebeuren, geschreven zijn. Wij zingen de tallooze liederen die elk jaar dierbaarder worden, maar geen zoo dierbaar als het lied dat in den Kerstnacht duizenden jaren geleden uit den geopenen Hemel naar de aarde is gezonden, het lied, dat nimmer meer vestomd is.

Het zingt niet van het kind in den stal — maar van de groote beteekenis — van de onuitsprekelijke gevolgen die de eenvoudige geboorte heeft veroorzaakt.

Wanneer wij de oogen sluiten en met hart en mond zingen het lied: Eere zij God in den Hooge, Vrede op aarde, In de menschen een welbehagen! wie voelt dan niet hoe dicht de Hemel de aarde benadert! Wie krijgt geen heimwee naar dien Vrede waar het lied van zingt?

Welk een grootsche gebeurtenis wekt dit lied op voor ons geestes-oog: herders in het veld, opziende naar den hemel: Wijzen op den

weg, en boven dit alles engelen Gods verkondigende Zijn grootheid en een hel lichtende Ster, die allen den weg wijst. Wij gaan mede, geïnspireerd door het Goddelijk lied gaan we naar den stal en vinden daar het kindeke.

„In doeken gewonden”, maar dit staat ook in Lukas 2 : 12 „En dit zal u het teeken zijn, gij zult het kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe”

En dit zal U het teeken zijn... een bijzonderheid dus, geen gewoonte zooals men veelal beweren wil. Neen, Christus verkoos de volkomen armoede, niets had de wereld voor Hem klaar, geen kleeding en geen bed. Van den Hemel kwam alles... Hij heeft armoede geleden Zijn geheele leven door... zegt Hij niet „de Zoon des Menschen heeft geen steen waar Hij Zijn hoofd kan nederleggen?”

Nog eens zal hij gekleed gaan in doeken. Johannes, hoofdstuk 20 vermeldt hoe de Apostelen de doeken vonden welke Jezus in het graf bedekt hadden.

Het eerste en het laatste kleed dat de menschen Hem gaven waren „doeken”.

Daarna bekleedde Hem het Hemelsche kleed!

Een groot verschil is er tuschen de geboorte van Christus en de geboorte van ons, stervelingen. Hij werd niet geboren voor eigen volmaking, want Lucas 2:11 zegt: „namelijk dat U heden geboren is... „Ons geboren... Wat een bezit als wij dit geschenk willen aanvaarden! Herinneren wij ons kind-zijn?

Elken Kerstdag opnieuw waren wij verheugd alsof ons broertje geboren was, Ieder kind houdt van zoo'n klein rose menschenkind. Kunnen we een grooter schat in het kinderhart leggen dan liefde en eerbied voor dit Goddelijk kind? Het kind geboren om Vrede te brengen!

Luidt dan nu klokken — luidt dubbel doordringend — opdat uw klank weerklank kan vinden bij groot en klein, oud en jong, opdat we den Vrede kunnen erlangen waar gij van spreekt, de Vrede, die alleen door strijd ver-

kregen kan worden, den strijd tegen onwaarheid en zonden, welke ons in boeien houden. Laat de Geest van het Kerstfeest nu meer dan ooit in ons herleven, opdat een groot verlangen naar Vrede de wereld mag overweldigen.

Gezegend Kerstfeest — heerlijke Gave van God — werp uw sfeer reeds nu vooruit in onze harten, opdat ze van ons zal kunnen afstralen, zoodat, wanneer de dag der dagen komen zal, het „Vrede op aarde“ geen dissonant zal zijn.

T.C.H.

In een stal werd Hij geboren.

In een stal werd Hij geboren
't Kindeke van Bethlehem,
En de Wijzen uit het Oosten
Kwamen en aanbaden Hem.

Fonkelend stond er een sterre
Als een teeken aangestaard,
En een Eng'len koor zong plechtig
Hem ter eer het „Vree op
Aard“.

De Verlosser van de Wereld
Is weer van ons heen gegaan,
Nadat Hij voor alle menschen
Had Zijn Vaders wil gedaan.

Lieve Jezus thans herdenken,
Wij weer Uw geboortefeest
Denken daarbij dan eerbiedig
Wat Gij voor ons zijt geweest.

Laat Uw sterrelicht ons leiden
Door het duister van deez' Aard,
Geef Uw zegen aan Uw kind'ren
Die met U zijn saamvergaard.

Gij die troont hoog in den Hemel,
Zie met liefde op ons neer,
Laat het „Vree op Aard“ weer
klinken

Als in tijden van weleer.

Dat geen haat in onze harten
Het omhulsel maakt onrein,
En Gij groote Vrede Koning
Met Uw geest in ons kunt zijn.

In een stal werd Hij geboren,
Als een God van d' Aard gegaan,
Eere, eere Zijn geboorte
En voor wat Hij heeft gedaan.

Jébé.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen en aangesteld.

Op Zondag 1 Dec. j.l. werd het gemeentebestuur van Schiedam t.w. R. Schippers en A. v. Luijk met een woord van dank eervol ontslagen.

Met ingang van dezelfde datum werd in genoemde plaats aangesteld: L. Pleizier, gemeentepresident en als

zijn raadgevers A. van Luijk en C. J. de Ronde.

25-jarige Echtvereniging.

Op 16 December 1940 herdenken Br. T. Drent en Zr. T. Drent-Feenstra van Groningen den dag, waarop zij voor 25 jaar in den echt werden verbonden. Wij wenschen het paar nog vele gelukkige jaren.

Vader Martin

(Vervolg van bldz. 375)

zijn maaltijd was afgeloopen opende hij zijn boek en wilde gaan lezen. Maar zijn verdriet belette hem dit. „Hij is niet gekomen” herhaalde hij voortdurend. Plotseling werd de kamer verlicht door een bovennatuurlijk licht en zonder dat de deur was opengegaan, was het vertrek gevuld met menschen. De straatveger was er, de jonge vrouw met haar kind was er, en elk zeide tot de grijsaard: „Hebt gij mij niet gezien?” Achter hen stonden de bedelaars aan wie hij een aalmoes had gegeven, de burens tot wie hij een vriendelijk woord had gericht, de kinderen tegen wie hij vriendelijk geglimlacht had, en een elk zeide op zijn

beurt tot hem: „Hebt gij mij niet gezien?” „Maar wie zijt ge dan?” riep de schoenmaker tot al die verschijningen. Toen boog het kleine kind op de arm der jonge vrouw zich naar voren en wees met zijn rose vingertje in het boek van den grijsaard het hoofdstuk aan op de plaats waar hij het had opengeslagen.

„Want ik ben hongerig geweest en gij hebt mij te eten gegeven, ik ben dorstig geweest en gij hebt mij te drinken gegeven, ik was een vreemdeling en gij hebt mij geherbergd.”

„Voor zooveel gij dit een van deze mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij het Mij gedaan.”

• • •

Kerstklokken.

Kerstklokken luiden de wereld rond,
dat alle volkeren wordt verkond:
op aarde vrede,
gij zult niet langer het hard metaal,
het brons en 't ijzer en 't blinkend staal,
tot wap'nen smeden

Kerstklokken luiden den morgen in,
Oostenwind suizelt een nieuw begin
door oude tijden;
niet langer zult gij den roep weerstaan:
gij zult van wapp'rende oorlogsvaan
d'aarde bevrijden.

Kerstklokken luiden, de wereld wacht,
't goddelijk kind, geboren te nacht
bij schamel teeken,
eens groeit zijn leven, zoo schoon en groot
eens zal 't den donkeren oorlogsnood
machtig verbreken.

Kerstklokken luiden: houdt d'adem in,
dat gij zult grijpen den diepen zin
en strijden weder.
en stralen weder van moed en kracht,
en rusten nimmer, eer 't is volbracht,
de wapens neder.

Kerstmacht, die ons Gods uredede bracht.

De wereld lag zoo stil, zoo stil
Door donk'ren nacht geen windgetril,
Die blad'ren ruischend doet bewegen;
De herders in hun eendre wacht
Voelden de stilte van den nacht,
En wachtten saam, en zwegen, zwegen.

Toen werd de donkerheid verscheurd,
Een groote glans de nacht doorkleurt,
De herders staan in vrees en beven —
Tot zij het hemelsch woord verstaan:
Een nieuwe dag is opgegaan,
Vreest niet den glans van 't nieuwe leven.

En in den stal het kleine kind,
Dat moeders hand in doeken windt,
Geen wiegje vindt om in te rusten —
Zoo arm, zoo sober was er geen,
Tot hem een warme glans omscheen,
Als moeders lippen zacht hem kusten.

De herders van het veld nabij,
Die openen de lange rij
Van menschen die het kindje zoeken;
De wijzen uit de wereld ver,
Bij 't fonk'len van een schoone ster,
Knielden voor 't kindje in zijn doeken.

Dit is de zin van 't schoon verhaal,
Schat, die in fonkelenden schaal
Door d'eeuwen heen wordt voortgedragen;
Als voor dien glans uit 't hemeldal
Eens volk en wijze knielen zal,
Dan zal, dan zal Gods vrede dagen.

Een stoet gestalten trekt voorbij
In bonte, wisselende rij,
Mannen en vrouwen en kind'ren vele:
Waar is toch Bethlems stal gebouwd,
Dat weer ons hart dit kind aanschouwt,
En het zijn vreë met ons zal deelen?

O Kerstmacht, als elk ding zoo stil,
Geen onrust kent om eigen wil,
Om eigen zoo verward begeeren,
Dat dan Gods hemel openbreek',
En Hij zijn lamp op aard' ontsteek',
En wij zijn schamel kind vereeren.

